

*torkon kívül viselt hangszálak,
a némaságtól összekunkorodtok.*

*Álmodban se nyikkantsd el
magad! A lenyakazott hattyú
vérszökőkútként futkos még tovább,
szárnyai élve nyüzögt hárfák,
sikongnak a hepehupákon.*

*Hegesztőpisztolyommal
játszom majd rajtad, hegedűm!
Megtelik színig szikrákkal
a meddő hangzatok öble,
sugarak s húrok tündökölnek!*

Hadd hulljon a lírai tejfog!

*Kihűlt-e az egyszeri élmény?
Ne ám, hogy a majdani házon
tető sincs, füstöl a kémény,
s a falak közül — te hiányzol!
Kiégetik, ugye, a mézskőt,
s téglát köt újra beoltva?
Csak víz, amit ontasz, a szép könny,
s cement kell még a betonba.*

*Ne arról írd, ami megfog:
inkább csak, amit te ragadsz meg.
Hadd hulljon a lírai tejfog;
köpd sorra ki mind — igen, azt tedd.
S állkapcsod törjön előbb, mint
még elmeneküljön a zsákmány!
Csak csontfogad élei győzik;
s hahotáznak a vérszemű gyáván!*

SZÖLLŐSI ZOLTÁN

A napló elkezdése

(Részlet)

*Ellátok innen hazáig: állok
Magamnak háttal
Betöltöttem a harminckilencet
Ravasz csönd
Elkezdett párbaj
Indulok immár két irányba
Szobám hangos faláig
Elém vetül a visszaút s megyek
Amerről jöttem
Tanyáig*

Amit látok s hallok
Nem tudom
Múltban-e vagy jelenben
Egymásba nyíló tükreimben
Szellős már a hőség
Szöllőtől véres ősz még
Zsalugáter
Zsanér-gerincen
Szerelem ajtaja ablaka testem
Csont leszek
Csukhatatlan
Porszem és rezgő gondolat
Szétválaszthatatlan
Hűtlenségem bizonyítható de
Hűségem mikor
Hazafelé is elfelé s értelmem
És érzelmem
Beleőrül a testem
Én ifjúságom nem öleltem
Világom
Szapura vadnyom körülöttem
Lehet
Hogy én még sosem öltem
Farönk égen a Nap
Véggel
Fény-gyűrűi táguló körökben
Csörömpölnek az őszben
(Világfa ága csonttörései
Csillagok éjjel)
Méhek zúgása fűrészel
Íly egyedül
Nem voltam soha
Vadak hűlt nyomának pásztora
Agancsos éj
Szarvas hold-fara
Nyerít
Nyerít
A férfi lélek
Zongorára cserélt paripa
Szerelmet utól nem érek
Ködvárosnak ködlovas kéne
Párnámon áthallik szívem
Közeli ügetése
Félelmemre
Nincsen dalom
Pornográf árnyak a falon
S hazafelé magamban
Szalmahajad hajamban